

Chương 8

Khi tiếng thang máy vừa đóng lại, Crystina đau đón ngã khuya xuống, nước mắt cứ nối tiếp nhau tiếp tục rơi.

Crystina cô chưa từng cảm giác như rớt xuống địa ngục như bây giờ. Cô là thiên kim tiểu thư được bao bọc, yêu thương từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ phải chịu nhiều uất ức. Nhiều năm qua, cô đã rất quen thuộc có sự hiện diện của Lãnh Thế Thiên trong tim mình, đi đâu cũng phải có anh bên cạnh, chỉ cần là anh, cô sẽ bất chấp tất cả để bước cùng anh.

Sự hiện diện của anh làm cô ngông cuồng muốn đoạt lấy, cô đã tháo xuống tất cả niềm kiêu hãnh và tự trọng ngút trời của mình, chủ động tấn công theo đuổi không ngừng nghỉ. Cuối cùng cô đổi lại được gì? Là hôn lễ của anh và cô đâu chẳng là cô...

Liên tục nhiều lần bị anh từ chối tình cảm, cô vẫn mặt dày theo đuổi. Crystina Jones cô - người con gái từ nhỏ đến lúc lớn là đứa con cưng của ông trùm dầu khí, hô mưa gọi gió chưa từng thất bại điều gì, sẽ không việc gì có thể làm khó dễ được cô. Cô sẽ không phục và không cam lòng.

Crystina lau đi nước mắt mình, đứng dậy. Đúng, cô không phục, mãi mãi không phục. Cô sẽ đi cướp lại Lãnh Thế Thiên vào vòng tay mình, còn người phụ nữ kia, cô không tin mình không đánh bại được cô ta.

“Lãnh Thế Thiên, anh là của riêng em. Đừng hòng người phụ nữ xấu xí đó có thể cướp anh khỏi tay em.” Crystina cảm mình tự tin hăng lên, ngọn lửa đó kỳ nhen nhóm trong lòng cô ngày càng lớn dần.

Crystina cầm lấy chiếc điện thoại đang reo chưa dứt từ lúc cô bước vào thang máy, cô biết đó là cha mình điện. Cô suy nghĩ ba giây rồi bắt máy.

“Crystina con đang ở đâu? Về lại văn phòng ngay cho Daddy!” Mark Jones hét hoảng.

“Daddy, con muốn được nghỉ ngơi.” Tới lượt Crystina cô bình tĩnh

“Crystina... Con định đi đâu?” Lòng Mark như ngồi trên đống lửa.

“Daddy! Con chỉ muốn đi đâu đó cho thỏa tâm trạng mình lúc này. Daddy đừng lo, con sẽ không đi tìm Lãnh Thế Thiên.” Crystina giọng run rẩy, thoáng có đau xót ở khóe mũi.

“Thật sự?” Mark nghi ngờ. Làm sao ông không biết tính con gái mình cứng đầu, chuyện này thật làm ông kinh sợ.

Cô con gái lúc này chấp nhận sự thật đang diễn ra, ông có nên tin hay không đây?

“Thật!” Crystina hít một hơi, nói tiếp: “Con đã suy nghĩ kỹ, không tìm đến anh ấy nữa. Con muốn mình có thời gian để hàn gắn vết thương này. Nên Daddy! Con muốn nghỉ chức vụ tổng giám đốc một thời gian.”

Chiếc điện thoại im lặng trong năm giây. Mark ông trầm tư thờ dài, có lẽ con gái ông đã thông suốt, đã muốn rời bỏ thằng nhóc Thế Thiên.

“Được! Con nghỉ ngơi một thời gian đi, khi nào tâm trạng tốt hơn thì về lại công ty. Daddy chỉ mong con, dù nghỉ ngơi vẫn phải thông báo cho Daddy biết tin để không lo lắng.”

“Vâng, con hiểu.” Cô ngoan ngoãn trả lời.

“Tạm biệt Daddy.”

“Tạm biệt con.”

Tút...tút...

Những ngày trăng mật hạnh phúc của Khuynh Đề và Lãnh Thế Thiên cũng trôi qua đi, tình yêu của cô và anh ngày càng được vun đắp nhiều hơn.

Lãnh Thế Thiên bắt đầu đi làm trở lại, dù anh không muốn xa người vợ nhỏ của mình nhưng vì công việc đột ngột trở nên tăng cao, nên anh vẫn phải bắt buộc vào công ty để xử lý.

Riêng về Khuynh Đề cô, cũng chuẩn bị sách vở để chuẩn bị cho kỳ học cuối cùng này. Đang sắp xếp lại sách vở, cô lơ đãng nhìn đến chiếc nhẫn bạc đính kim cương nhỏ có dòng chữ tên của cô và Lãnh Thế Thiên, ngón tay nhỏ nhắn lướt đến chiếc nhẫn xoa xoa vài cái, bất giác mỉm cười. Ước mơ năm năm trước của cô đã trở thành sự thật, còn hơn cả mong đợi của cô. Hiện tại cô đã là vợ anh, sống với anh cùng một nhà, tối ngủ cùng một giường.

Nhắc đến ngủ một giường, đôi má cô ửng hồng. Anh thật sự hành cô đến muốn ngất xỉu mỗi ngày, tại sao anh lại có thể nhiều sức lực đến vậy chứ. Cô thật không chịu nổi được những lần anh muốn ăn cô, có lần cô mệt mỏi muốn ôm gối ra sofa ngủ bỏ anh lại, vừa bước được hai bước cô đã bị anh ghì lại lên giường, hung hăng yêu làm cô ngất đi. Nhưng ngoài việc đó anh luôn là người chông tâm lý, luôn hiểu cô dù chỉ là việc vặt nhỏ, làm cô càng nép vào lòng anh tham lam muốn nhiều sự che chở anh thêm.

Ngồi trước tivi, Khuynh Đề thất thần vài phút. Liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tường, Khuynh Đề thấy giờ đã là 10 giờ sáng, cũng sắp đến giờ nghỉ trưa của công ty Lãnh Phong. Cô liền nảy ra ý tưởng, muốn nấu buổi trưa rồi sẽ đem đến công ty cùng Lãnh Thế Thiên anh ăn, cô muốn cho anh một sự bất ngờ nha.

Khuynh Đề lật đật chạy xuống bếp, rồi lại đứng thần thờ suy nghĩ nên nấu món gì cho Lãnh Thế Thiên ăn.

Một phút sau thím Vương dọn dẹp trên lầu bước xuống, thấy Khuynh Đề đứng thần thờ trước tủ lạnh đang mở toang ra, bà nhíu mi khó hiểu.

“Cô chủ, cô muốn nấu ăn sao?”

Khuynh Đề giựt mình vì tiếng nói của thím Vương “A, thím Vương.”

“À, cô chủ muốn nấu ăn cho cậu chủ đúng không?” Thím Vương đứng nhìn cô rồi lại nhìn tủ lạnh đang phà hơi lạnh, biết ý, nở nụ cười.

“Dạ...nhưng con chẳng biết Thế Thiên thích món gì cả, nên còn đang phân vân.” Khuynh Đề cup mi, buồn rầu.

“Không biết anh ấy có thích cá ngừ không? Trong tủ lạnh lại có cá ngừ, con tính sẽ nấu canh cá ngừ tẩm bột cho anh ấy.”

“Hay thím Vương thấy con nên nấu gà hầm với nấm không?”

“Món bò hầm sốt vang con cũng biết được chút chút...”

“Thím Vương?” Cô bồi rồi nói rất nhiều, không biết nên chọn nấu món nào.

Khuynh Đề xoay nhìn thím Vương đã vào một mảnh trầm tư.

Thím Vương im lặng một phút suy nghĩ, nhớ lại những món từ khi Lãnh Thế Thiên còn nhỏ đến khi trưởng thành thường ăn. Mắt bà sáng lên, trực nhớ đến hai món cậu rất hay kêu bà nấu.

“Cô chủ, tôi nhớ rồi. Cậu chủ rất thích món sườn xào chua ngọt và gà nấu đậu a.” Thím Vương vì cậu chủ mình suốt những năm về nhiệm chức tổng giám đốc của công ty gia đình rất ít khi về nhà, mà quên mất những món cậu thích.

Bà cũng muốn nấu lại hai món đó cho Lãnh Thế Thiên ăn, nhưng khi những ngày anh về nhà rất khuya, đến sáng lại đến công ty rất sớm, không kịp nói chào hỏi hưởng chi là nấu ăn.

Khuynh Đề mừng rỡ “A, cảm ơn thím Vương, người thật tốt.”

Nụ cười của Thím Vương càng mở rộng, những nét nhăn hằn theo năm tháng lộ rõ trên khuôn mặt bà “Cô chủ muốn tôi phụ một tay không?”

“Thật tốt.” Khuynh Đề mừng rỡ gật đầu cảm ơn thím Vương.

Thím Vương càng lúc càng thích cô gái Khuynh Đề này, rất lễ phép. Từ lúc từ tuần trăng mật về, cô luôn giúp đỡ bà các việc trong nhà, giành làm cả lau nhà rửa chén. Bà ái ngại từ chối hết lần này đến lần khác, vì đây là công việc bà nên làm, nhưng cô luôn trấn an bà làm bà có chút bất lực nhìn cô.

Có lần bà năn nỉ hết lời, cô lắc đầu cười rạng rỡ bảo: “Con xuất thân đâu phải thiên kim tiểu thư, việc vặt này không làm khó được con đâu. Với lại ở nhà không làm gì con rất khó chịu, phụ thím Vương một chút cho thím Vương đỡ mệt và con cũng được vận động thân thể mà.”

“À, thím Vương đừng kêu con cô chủ nữa, con nghe không quen, cứ gọi con là Khuynh Đề.” Cô cười rạng rỡ, hai núm đồng tiền xinh đẹp khoét sâu.

Từ giây phút đó làm thím Vương như chấn động, trong lòng có dòng ấm áp len lỏi, cô làm bà có cảm giác thật gần gũi như có đứa con gái bên cạnh.

Ông bà không có con cái, đi theo gia đình Lãnh gia từ lúc còn rất trẻ. Nhiều khi nhìn Lãnh gia, gia đình ấm áp hạnh phúc bà có chút tủi thân, nhưng bà cũng quẹt nước mắt rồi mỉm cười tiếp tục cuộc sống, nhìn Lãnh Hạ Kiều cùng Lãnh Thế Thiên bà chăm sóc từ nhỏ đến lớn cũng đã mãn nguyện.

Lãnh Thế Thiên mệt mỏi, dựa vào ghế thờ dài nhìn đồng văn kiện xếp chồng lên nhau, thật nhức mắt.

Chỉ sau từ tuần trăng mật vài ngày, anh đã phải chạy đến công ty họp về đề án xây dựng mới, bỏ lại người vợ nhỏ ở nhà.

Lãnh Thế Thiên nhắm nghiền mắt lại, suy nghĩ Khuynh Đề đang làm gì ở nhà. Cô có lẽ sẽ đọc sách, xem tivi hay ngồi nhớ anh?

Lãnh Thế Thiên anh đang nhớ cô, dù chỉ mới sáng còn gập mà giờ trong lòng đã bức bối, muốn buông tất cả công việc để chạy về nhà ôm cô. Anh thật sự rất nhớ cô, nhớ hơi ấm, bàn tay nhỏ bé, ánh mắt trong veo, đôi môi xinh đẹp thốt lên 2 từ “Ông xã”.

Tiếng gõ cửa làm đánh tan suy nghĩ của anh.

“Vào đi.” Anh chậm rãi cúi đầu xuống xấp văn bản, tiếp tục công việc.

“Tổng giám đốc, tiêu thư Crystina xin gặp.” trợ lý Vinh mở cửa bước vào nói.

Chưa kịp để Lãnh Thế Thiên trả lời. Tiếng của giày cao gót chạm vào gạch đã bước qua cánh cửa đi vào phòng.

Crystina hôm nay đẹp mê người, bộ váy cúp ngực đỏ ôm sát thân thể uyển chuyển theo từng bước đi, mái tóc đã được uốn cong xoắn lọn bông bênh, đôi mắt xinh đẹp đã làm hớp hồn biết bao nhiêu chàng trai.

“Chào anh, Lãnh Thế Thiên.” Cô nhẹ nhàng ngồi vào chiếc ghế sofa màu nâu sôcôla, cong đôi môi đỏ.

Lãnh Thế Thiên nhíu mi tâm, khoác tay ra hiệu với trợ lý Vinh kêu anh đi ra ngoài.

Trợ lý Vinh thấy cử chỉ của Lãnh Thế Thiên thì biết ý, gật đầu chào hai người rồi bước ra ngoài, đóng cửa lại.

“Chúng ta còn gì xa lạ, em lại chào kiểu cách xa như thế?” Lãnh Thế Thiên muốn chấm dứt sự im lặng sau khi trợ lý Vinh bước ra ngoài, ước chừng đã 5 phút đồng hồ.

Crystina cười nửa miệng, đôi mắt có chút đau khổ xẹt ngang rồi biếng mắt “Không xa lạ, nhưng chắc có lẽ sẽ sắp.”

Lãnh Thế Thiên ngược nhìn Crystina, khó hiểu “Anh không hiểu?”

“Anh tức nhiên là không hiểu? À, đúng rồi. Một kẻ ngốc như anh đúng là nên không hiểu.” Crystina với lấy cuốn tạp chí trên bàn, lại là tạp chí kinh doanh.

Crystina cô nhớ lần đầu tiên gặp Lãnh Thế Thiên, lúc đó anh đang ngồi một mình trong căn-tin của trường, một tay cầm chiếc hamburger, một tay lật cuốn tạp chí kinh doanh People, mắt chăm chú nhìn nhưng chưa từng ngẩng đầu nhìn xung quanh, anh như cách biệt với xung quanh, lạnh nhạt thờ ơ, nhưng lại đem đến sức hút mãnh liệt.

Lúc đó anh là chàng trai 18 tuổi du học, ở quê người nhưng chưa từng sợ hãi, anh lạnh lùng với mọi thứ quanh mình, chỉ biết học và học.

Crystina nhớ lại rất nhiều quãng thời gian cực khổ để tiếp cận anh, mất đến một tuần liền dài anh mới mở miệng nói chuyện cùng cô, dù chỉ là một từ “Ừ” đơn giản không có ý nghĩa gì, nhưng đối với cô, đó coi như là một thành tích đáng nể để cô tiếp tục có ý chí để theo đuổi anh. Lãnh Thế Thiên đã bắt đầu nói chuyện cùng cô.

“Crystina, có gì cứ nói rõ, anh không thích vòng vo. Anh không có thời gian để chơi đoán mò với em. Nếu em cần người chơi đoán suy nghĩ thì nên tìm người khác đi.” Lãnh Thế Thiên khó chịu, tầm mắt trên người cô chưa đầy ba giây đã rời đi.

“Đúng! Anh không có thời gian cho em, mà anh chỉ có thời gian dành cho cô vợ mới cưới của anh đúng không?” Crystina cô chưa từng thấy anh nói như vậy với mình, vì tính tự ái trời dậy không cho phép cô thất thế.

“Em ... Hai chuyện này hoàn toàn khác nhau.” Lãnh Thế Thiên anh đau đầu nhìn Crystina.

Crystina giẫm gót giày, đứng dậy bước xuyên qua bàn làm việc của Lãnh Thế Thiên, bước ba bước dừng lại đứng kế bên anh.

Lãnh Thế Thiên bất ngờ, xoay ghế đối diện nhìn Crystina, nghi hoặc nhưng vẫn không nói lời nào, chỉ là ánh mắt anh có tia lạnh lùng xuyên thấu làm lòng cô đau đớn.

Vẫn là đôi mắt đó, đôi mắt sắc bén âm trầm đó đã cưỡng hút lấy cô, là đôi mắt cô hằng đêm mơ thấy, cũng vì đôi mắt này cô đau đớn biết bao nhiêu lần. Lãnh Thế Thiên anh chưa từng dùng đôi mắt ôn nhu nhìn cô, cô tận cùng vì điều gì mà cứ mãi mê mong chờ nơi đáy mắt đấy?

Xa lạ, lạnh lẽo đó là những gì cô luôn nhận được khi nhìn thẳng vào đôi mắt anh.

Crystina nở nụ cười bốn cột, đôi mắt nhìn Lãnh Thế Thiên có tia yêu thương nồng đậm, cũng có tia hận anh vô tình như gió, thổi qua cuộc đời cô rồi lại như chưa bao giờ tồn tại.

Bàn tay Crystina nhẹ nhàng đặt đầu gối mình lên chiếc ghế, thân thể chỉ cách 6cm đã gần đến Lãnh Thế Thiên. Ngón tay cô chạm đến đôi môi anh, kịp ngăn chặn anh mở lời.

Lãnh Thế Thiên thấy vậy cũng im lặng, mặc cho cô để những ngón tay lên môi anh, chà xát.

“Thế Thiên, anh có biết anh vô tình lắm không?” Crystina dùng ngón cái nhẹ nhàng lướt qua đôi môi anh. Đôi môi cô thèm khát suốt 9 năm trời muốn chạm vào.

Lãnh Thế Thiên đôi mắt vẫn lạnh lùng, im lặng không muốn trả lời.

“Anh hiểu rõ, em vẫn yêu anh 9 năm, tại sao anh phá nát cái tia hy vọng yếu ớt của em?” Crystina nâng mắt nhìn Lãnh Thế Thiên, thật sự nghiêm túc hỏi.

“.....” Lãnh Thế Thiên vẫn dùng cách im lặng, như biểu đạt sự thờ ơ giữa tình cảm Crystina dành cho anh. Anh biết rất rõ ràng tình cảm của Crystina, nhưng lại chẳng có cảm xúc tình yêu nào khi bên cạnh cô.

Suốt 9 năm trời anh không phải bù nhìn mà không nhận ra, chỉ là anh nghĩ sẽ dùng thời gian để nói cho cô hiểu, anh chỉ xem cô là bạn, xem cô như một đối tác trên thương trường cũng như trong công việc.

Cái ngày anh dẫn cô theo đến nước Pháp công tác, đã xảy ra rất nhiều chuyện. Lần đầu anh bị chuốt rượu, nhưng vẫn còn tỉnh táo để khống chế được Crystina say xỉn đang muốn ngã nhào vào ôm lấy anh. Lần thứ hai, là khi anh đang ngồi bàn bạc chuyện làm ăn với khách hàng là nữ ở nhà hàng Buffer, cô bước đến không nói một lời đuổi khách hàng nữ của anh đi. Lần thứ ba càng nghiêm trọng, không biết tại sao cô lại có được chìa khóa dự phòng của anh, mở cửa và cởi đồ trước mặt anh, làm anh kinh hãi không thôi, cuống cuống lấy khăn che thân thể cô rồi bước khỏi phòng, đêm đó anh thuê phòng ở khách sạn khác để ngủ.

Ngày hôm sau anh đặt vé trở về thành phố A nhưng không đi cùng Crystina, anh có nghe loáng thoáng cô trong ngày hôm đó cũng bay về thành phố A nhưng chỉ sau vài ngày đã về New York gấp, đến nay mất liên liên lạc.

Lãnh Thế Thiên anh muốn dùng cách im lặng nhưng lại càng Crystina như càng điên tiết lên thêm. Cô như tức nước tràn bờ, đôi tay trắng nõn xinh đẹp, không đợi cùng nhau đánh gấp gấp vào lồng ngực anh, bật khóc.

“Tại sao lại yêu cô ta? Tại sao anh lại muốn cưới cô ta? Cô ta có gì tốt hơn em? Em đã yêu anh ròng rã 9 năm trời, cái kết này em không chấp nhận.Em chưa từng chấp nhận...”

“Cô ta chỉ vừa cùng anh được hai tháng thôi, cô ta đâu hiểu rõ anh bằng em? Anh thích ăn gì, làm việc gì em điều biết rất rõ, cô ta không sánh được bằng em đâu...”

“Thế Thiên trở về bên em đi, em chấp nhận cả việc anh từng yêu cô gái khác. Chỉ cần anh nói cần em, em liền chấp nhận tất cả.”

“Cô ta không xứng đáng với người hoàn hảo như anh, chỉ có em thôi, Thế Thiên. Cô gái xấu xí đó, em không cho phép có được anh.”

“Thôi đủ rồi!” Lãnh Thế Thiên tức giận khi Crystina so sánh giữa cô với Khuynh Đề vợ anh, đôi tay giữa không trung đã nắm lấy hai cổ tay Crystina dừng lại.

“Anh không cho phép em dám nói Khuynh Đề như thế, cô ấy là vợ anh, anh không cho phép em có thể nói xấu cô ấy.” Anh nghiêng răng, lời nói như có răng đe cũng có hù dọa.

Crystina bỗng run rẩy, đây là lần đầu tiên Lãnh Thế Thiên lớn tiếng với cô, chỉ vì cô ả Khuynh Đề đó. Lòng cô càng ghen ghét đang xen, càng hận thù một nhiều.

Lãnh Thế Thiên đung vào tay Crystina, cảm giác lúc này không biết tại sao người trước mặt anh lại xấu xí vô cùng, anh hất tay cô sang một bên đứng dậy, bước đi cách xa cô.

Crystina vì cú hất tay của anh khá mạnh, nên ngã sang một bên. Lúc bình tĩnh lại thấy Lãnh Thế Thiên anh đang mở cửa muốn bước ra khỏi phòng, vừa nghe tiếng cửa mở cô hốt hoảng như sợ mất đi anh, chạy đến ôm lấy anh không buông.

“Đừng... Thế Thiên, đừng rời xa em.”

Lãnh Thế Thiên khó chịu rất muốn lấy tay Crystina khỏi người mình, nhưng cuối cùng lại thôi, đôi tay thả lỏng xuống mặc cho Crystina ôm chầm lấy anh khốc lóc.

Anh thật sự không thể tin được Crystina - cô gái anh quen biết cao ngạo ngất trời, chưa từng muốn thua kém một ai, bây giờ đang ôm lấy anh van nài mà nức nở.

Nếu nói Lãnh Thế Thiên anh lạnh lùng, vô tình cũng không đúng, dù sao đi chăng nữa, Crystina và anh cũng quen biết 9 năm trời, xem như cũng có một chút gì đó gọi là tình cảm bạn bè.

Đợi được một lúc lâu, Lãnh Thế Thiên bèn xoay người, kéo tay Crystina khỏi eo anh. Một mối, vừa muốn lên tiếng nói với Crystina vài câu, thì nghe tiếng loạt xoạt ngoài cửa, vừa lúc anh quay đầu nhìn, đã thấy Khuynh Đề cũng nghiêng đầu vào ngó nhìn xung quanh.

Bốn mắt chạm nhau, Lãnh Thế Thiên anh như giựt điện, cuống cuống đẩy Crystina ra khỏi xa người mình.

“Thế Thiên...” Crystina vì hành động của anh một lần nữa, xen lẫn bức tức là quyết tâm, càng chạy lại ôm lấy anh.

Những hành động nãy giờ của Lãnh Thế Thiên và Crystina đã vào hết tầm mắt của Khuynh Đề cô.

Khuynh Đề kinh sợ đứng tại chỗ run rẩy, đôi mắt mở to, cả chiếc camen cầm trong tay càng siết chặt. Và sau lưng là tiếng trợ lý Vinh hốt hoảng.

“Phu nhân đừng mở cửa!..”

Trợ lý Vinh thở gấp chạy đến, thì đã thấy cánh cửa phòng tổng giám đốc đã được mở. Vừa cùng lúc nhìn thấy Crystina cô ta đang ôm chặt Lãnh Thế Thiên, còn Lãnh Thế Thiên và Khuynh Đề thì bất động nhìn nhau.

Trợ lý Vinh bèn than thở trong lòng : “Chuyến này chết chắc rồi!”

Trong văn phòng tổng giám đốc của Lãnh Thế Thiên, một màn im lặng đến rợn người.

Ước chừng hơn 5 phút bất động, Lãnh Thế Thiên như người cõi mộng tỉnh giấc, hốt hoảng đẩy Crystina còn ôm lấy anh ra.

Lãnh Thế Thiên đứng trước Khuynh Đề, muốn nắm đôi tay cô giải thích, vừa mở miệng chưa kịp lên tiếng, Khuynh Đề đã giơ tay lên ngăn anh nói.

Đôi mắt Khuynh Đề vẫn nhìn chăm chăm vào Crystina nước mắt ngấn dài vẫn còn trên khuôn mặt trắng nõn của cô.

Quả đúng lời đồn không sai, Crystina rất đẹp, nét đẹp có thể làm say mê biết bao nhiêu đàn ông, mà giờ đây khi khóc càng đẹp đến nao lòng. Khuynh Đề hít một hơi mạnh, lướt ngang qua Lãnh Thế Thiên bước đến bên Crystina, giơ bàn tay nhỏ bé của mình ra muốn một lời chào.

Lãnh Thế Thiên ngó người ba giây, Khuynh Đề cô muốn làm gì? Trong lòng anh đang nóng như lửa đốt, không phải vì sự hiểu lầm này mà Khuynh Đề cô sẽ xảy ra xích mích với Crystina đó chứ?

“Chào Crystina tiểu thư. Tôi là Khuynh Đề, vợ của Lãnh Thế Thiên đây.” Khuynh Đề nhấn mạnh từ vợ của Lãnh Thế Thiên.

Đôi môi Khuynh Đề mỉm cười nhìn Crystina, nhưng trong lòng đã giá buốt thành băng.

Crystina kinh ngạc nhìn Khuynh Đề, không thể tin được Khuynh Đề cô ta nhìn đến một mảng giữa cô và Lãnh Thế Thiên lại có thể bình tĩnh như vậy, còn đến muốn bắt tay chào hỏi cô.

Khá lắm, Crystina cô hôm nay gặp được đúng đối thủ của mình rồi. Không biết Khuynh Đề cô ta đã làm những điều gì để có được Lãnh Thế Thiên, nhưng hôm nay cô đến đây là để dành lại những gì đáng ra là dành cho cô.

Crystina hất mặt, nước mắt trên khuôn mặt cô đã khô, đôi mắt xinh đẹp còn một tí ướt nhưng đầy vẻ khinh thường nhìn Khuynh Đề.

“Chào cô!” Crystina khoanh tay, toát ra đầy vẻ kiêu ngạo thường ngày, không để ý đến bàn tay Khuynh Đề vẫn đưa tay giữa không trung.

Khuynh Đề trong lòng đã khó chịu, nhưng vẫn nở nụ cười gượng, rút bàn tay về.

“Khá xin lỗi, tôi biết Crystina tiểu thư là bạn bè của chồng tôi, nhưng từ lúc hôn lễ đến bây giờ khá bận rộn, nên hiện tại mới ra mắt chào hỏi, mong Crystina tiểu thư lượng thứ.”

“Không sao, không đáng để Khuynh Đề cô quan tâm.” Muốn đấu với Crystina cô ư? Còn non tay lắm Khuynh Đề à.

Xung quanh như chỉ còn lại mình Crystina cô và Khuynh Đề, hai người không ai muốn thua ai, hiện tại đây chỉ còn là cuộc chiến của phụ nữ.

Crystina cô vì lòng tự trọng cao ngạo của mình, còn Khuynh Đề vì tình yêu của cô dành cho Lãnh Thế Thiên.

“Còn gì không? Tôi biết cô rất còn nhiều lời nói cùng tôi mà, đúng không Khuynh Đề tiểu thư?” Crystina giả vờ thờ ơ, nhưng đôi mắt đang nhìn Khuynh Đề đầy thách thức.

Trên thương trường, Crystina cô không phải là kẻ để người khác dễ bắt nạt. Ba năm đi theo ba mình không phải là thời gian ít, mà giờ đây cô là tổng giám đốc công ty Gold River, công ty dầu khí lớn nhất nhì ở New York. Những năm theo ba mình, cô đã học được cách thờ ơ lạnh lùng trước những lời nói đâm chọt của người khác, chỉ vì cô là nữ nhi, nghĩ sẽ không gánh nổi công ty lớn này. Càng tổn thương cô, cô càng cười khinh miệt, cố gắng để có thể được người khác nhìn nhận.

Crystina cô càng chai sạn với lời dèm pha bằng cách đã làm được nên thành tựu ngày hôm nay, cô muốn cho mọi người hiểu rõ, cô không phải là bình hoa di động, cô có thực lực, cô đủ để gánh vác tất cả những gì ba cô đã làm được. Và chỉ có Lãnh Thế Thiên anh, mới xứng với người như cô, đủ tư cách làm chồng của cô. Cô thật sự rất muốn độc chiếm lấy anh.

“Sao? Không nói gì sao? A, chuyện lúc nãy cô nghĩ sao cũng được, nhưng chỉ có người trong cuộc là tôi và Thế Thiên mới hiểu thôi...” Crystina cười nửa miệng, giọng nói có chút ám muội.

“Crystina, em im đi!” Lãnh Thế Thiên nãy giờ im lặng cũng phải vì câu nói không rõ ràng của Crystina mà tức giận lên tiếng.

Lãnh Thế Thiên quay sang nhìn Khuynh Đề, nắm lấy hai tay cô, giọng có chút hốt hoảng “Không phải như Crystina nói. Khuynh Đề, phải tin anh.”

“Em nói đúng mà, lúc nãy chúng ta còn ôm nhau, chỉ vì cô ta mà phải dừng lại.” Crystina phản bác, cô muốn Khuynh Đề phải hiểu lầm và càng muốn Khuynh Đề chia tay Lãnh Thế Thiên.

“Crystina, em rút ngay ra khỏi đây cho anh!” Lãnh Thế Thiên cực kỳ tức giận, bàn tay anh đã nắm lại thành nắm đấm, hét lớn.

“Em sẽ không đi! Người đi chính là cô ta.” Crystina cãi lại, ngón tay chỉ về Khuynh Đề lên tiếng.

Khuynh Đề cô mím môi, cô nên tin anh hay phải tin những gì Crystina nói? Nếu nói lòng cô lúc này đang có chút đau đớn, có phân vân thì chính xác là vậy.

Đầu Khuynh Đề cô lẫn quần hình ảnh Crystina ôm chặt lấy Lãnh Thế Thiên anh, nước mắt ràn rụa. Cô như chết đứng vào lúc đó, tâm nhói lên một cái đau điếng, tổn thương cực kỳ. Người đàn ông cô yêu thương đang được ôm lấy mà không phải là cô, từ lúc hôn lễ đến bây giờ, cô vẫn nơm nớp lo sợ anh sẽ rời xa cô, vì chỉ vốn vẹn hai tháng quen biết và kết hôn, nó quá ngắn để cô có thể tin tuyệt đối, anh yêu cô là thật.

Nhưng tình yêu của Khuynh Đề cô dành cho Lãnh Thế Thiên anh là sâu đậm, nó ngày một lớn dần, cô đã từng tin tưởng, mình có thể sẽ hạnh phúc, nhưng trên đường đi tìm hạnh phúc luôn có những cản trở, và bây giờ nó đã xuất hiện và làm cô đang bối rối.

Thật lâu sau, Khuynh Đề thở mạnh một cái, muốn tin thần đang rối ren ổn định lại. Đúng, dù có đúng hay sai, nhưng cũng phải có vài chuyện cần làm rõ, chỉ là vài câu nói cô không thể không tin chồng mình được. Cô biết Crystina yêu Lãnh Thế Thiên chồng cô rất nhiều năm, có lẽ cô ấy đang muốn chia rẽ mình và chồng mình, vì mình đã có được Lãnh Thế Thiên.

Khuynh Đề đang nhìn Lãnh Thế Thiên và Crystina đang giằng co, cuối cùng ổn định tin thần kéo tay Lãnh Thế Thiên về bên mình, nắm chặt cánh tay anh không buông.

“Dù cho cô có nói hươu nói vượn gì đi chẳng nữa, tôi cũng không muốn nghe.”

“Lãnh Thế Thiên là chồng tôi, là người chồng luật pháp được công nhận, và tôi, Khuynh Đề, chính là vợ của anh ấy.”

“Tôi mặc kệ, giữa cô và anh ấy đã từng trải qua chuyện gì ở New York, ngay cả hiện tại bây giờ, tôi cũng mặc kệ, không quan tâm.”

“Bởi vì sau này, cuộc đời anh ấy chỉ-sẽ-có-duy-nhất mình tôi là vợ, tôi sẽ sống cùng anh ấy đến hết cuộc đời này, cô đừng hòng xen vào cuộc sống của vợ

chồng tôi. Cho nên, Crystina tiểu thư, tôi hy vọng cô sẽ hiểu những gì tôi nói này giờ.”

“Điều tôi muốn nói, tôi đã nói xong rồi, cảm ơn cô lắng nghe.”

Khuynh Đề nắm lấy bàn tay Lãnh Thế Thiên, nhét chiếc camen com buổi trưa cô cố gắng công sức làm vào bàn tay anh.

“Em nấu đồ ăn trưa cho anh, anh cố gắng ăn hết nhé. Em không làm phiền hai người nữa, em về nhà trước đây, tối gặp mặt.” Khuynh Đề nhón chân lên hôn vào má Lãnh Thế Thiên trong sự ngỡ ngàng của cả ba người trong phòng còn lại, rồi bước ra khỏi cánh cửa.

Lãnh Thế Thiên, Crystina và cả trợ lý Vinh kinh ngạc nhìn bóng lưng Khuynh Đề cô, cả ba người nhìn nhau rồi lại nhìn chiếc camen trong tay Lãnh Thế Thiên.

Lãnh Thế Thiên giựt mình khi nhìn thấy bóng dáng Khuynh Đề khuất sau cánh cửa mới nhận thức được những chuyện khi này giờ xảy ra. Cô nói duy nhất đời này chỉ có anh đúng không? Cả sự tin tưởng của cô đối với anh là thật? Cô còn tuyên thệ anh chỉ là của mình cô nữa, tim anh như đập chậm một nhịp, trên khuôn mặt anh hiện lên nét hạnh phúc sáng ngời, liền nắm chặt camen com muốn bước ra khỏi phòng, cùng lúc có bàn tay nắm lấy cổ tay anh không cho anh bước đi.

“Crystina?” Lãnh Thế Thiên cụt hứng, nhíu mi xoay nhìn lại người đang nắm lấy tay anh.

“Em còn chưa nói xong, anh không được đi!” Crystina cô cũng bất ngờ vì Khuynh Đề dám lớn tiếng với cô như vậy, nhưng càng làm cô bất chấp muốn có Lãnh Thế Thiên.

“Crystina, chúng ta không có gì để nói cả.” Lãnh Thế Thiên hất tay Crystina ra khỏi mình.

Crystina cảm giác hụt hẫng đầy trong lòng, bất lực hét lớn “Lãnh Thế Thiên, anh không được đi. Nếu anh bước đi, chúng ta sẽ từ bạn trở thành thù!”

Bước được ba bước, Lãnh Thế Thiên bỗng dừng lại, nhưng không xoay lại nhìn Crystina, vẫn ung dung cười khinh cái thách thức từ cô.

“Vì Khuynh Đề, Lãnh Thế Thiên anh cũng không cần bạn!”

“À, trợ lý Vinh, tiễn khách cho tôi.” Lãnh Thế Thiên kiên định nói lớn như cho Crystina nghe thấy. Nói xong, liền chạy đuổi theo Khuynh Đề.

Crystina run rẩy, nhìn bóng dáng Lãnh Thế Thiên biến mất sau cánh cửa. Cả căn phòng im lặng, những từ Lãnh Thế Thiên nói vẫn ong ong trong đầu cô, làm cô vừa đau đớn tâm can vừa bất lực thật sự.

“Tiểu thư Crystina... mời cô... ra khỏi phòng của giám đốc.” Trợ lý Vinh ho nhẹ vài tiếng, bối rối, đưa tay mời Crystina bước đi.

Trợ lý Vinh trải qua một màn sống động như phim tình tay ba trong TV hay chiếu làm anh bất ngờ này sang kinh ngạc khác. Cả Khuynh Đề cô gái anh chỉ gặp được một lần khi hôn lễ diễn ra làm anh càng kinh ngạc không thôi, cô gái e lệ thẹn thùng anh gặp đã đáp trả Crystina-cô thiên kim tiểu thư kiêu ngạo có tiếng phải há hốc mồm, thật làm anh phải bái phục. Cả tình cảm của Lãnh tổng dành cho Khuynh Đề cũng làm anh cảm động, không hổ danh là thần tượng trong lòng Phan Triết Vinh anh.

“Tự tôi đi được, không cần anh phải đuôi.” Crystina bước đi, hất cằm kiêu ngạo lấy lại chút tự tôn trong lòng.

Cô sẽ không bỏ qua chuyện này đâu, Lãnh Thế Thiên anh muốn đấu với cô, cô sẽ làm anh phải quỳ trước mặt mình xin lỗi. Dù có tán gia bại sản, cũng phải để cho Khuynh Đề ả ta và Lãnh Thế Thiên anh không bao giờ có thể được gần nhau nữa.

Tiếng cười của Crystina cất lên, âm trầm lạnh lẽo, nhưng trái tim cô lúc này nó đã đau đến chết cả tâm can. Trợ lý Vinh nghe được, cũng phải rợn sống lưng một cái.